

Iz domovine. VIII. (Slička Barage.)

skrbno in marljivo vse pretaknil in tako tudi dospel pred to dupljo. Iz nje mi je nakrat udaril v nos duh rakije. Segel sem hitro z roko noter, a ničesar ne otipal. „Bre!“ sem si mislil. „Prazno ni, drugače bi ne merišilo po rakiji!“ ter se z obema rokama in z glavo porinil v ožino; a kakor sem tipal in tipal, vse zastonj. „Ne, odjenjam pa ne!“ — in potisnil sem se še dalje. Sedaj sem držal v roki mehko tkanino, a v njej začutil nekaj trdega. Vesel sem se hotel pomakniti nazaj, a nikakor ni šlo; v svojem navdušenju nisem pazil, in sedaj me je tesno oklepalo trdo kamenje. Rinil sem torej za žive in mrtve, zraka je bilo čimdalje manj, — slednjič sta mi vendar vidva prišla na pomoč.“

„Pa česa se nadejaš v culici?“

„Zaklada!“

„Toda, če diši po rakiji?“

„Hm!“

„Razveži vendar.“

Slušal je. Iz rute je najprvo zažarel lepo rmen kos ovčjega sira, katerega je položil zakladokop Ilija ne baš z duhovitim obrazom poleg sebe, zatem kos črnega kruha, — zamolkla kletvica iz Ilijinih ust, — zatem kos bivolske klobase — Ilija močno zijă, — zatem v zavitku turški leščniki, zvani festék, — Ilija je videti ves zmešan, — zatem nekaj svežih sliv. — Ilija obupno gleda, — in nazadnje velika ploščnata čutara, imenovana butilka ali buklja, čez polovico napolnjena z rmenkasto tekočino: — Ilija glasno zavriska in vihti steklenico v desnici:

„Gospodine!“

„No?“

„Rakija!“

„Mesto zaklada?“

„Da, da.“

„Si silno vesel?“

„Silno.“ In smejal se je po celem životu.

„In zraven cel zajutrek?“

„Tudi.“

„A!“

„Veš, gospodine, to se je tako le dogajalo: Gospodine Jules mi je velel, da naj preiščem še jedenkrat sleherniprostorček v votlini. Ravna se po njegovem povelju sem

„Zapuščina Taraleževa.“

„O!“

„Kaj pa! Ta jedila je bil naložil Taraležu trojanski mehandžija za odhodnico.“

„In ta jih je tu tako skrbno skrnil?“

„Skrbno? Slučajno jih je potisnil malo globlje nego je morda namerjal.“

„In sedaj?“

„So tvoja.“

„Res?“

„Seveda. Saj si jih t i našel.“

„Gospodine, silno sem žejen in lačen.“

„Verjamem; jaz tudi.“

„Ali hočemo zajutrkovati?“

„Sedaj ni prilike in tudi ne časa: odriniti nam je.“

„Samo požirek rakije!“

„To smeš.“

„Gospodine, moj nos!“

„Kaj je ž njim?“

„Je izvrsten!“

Mežé je odmašil steklenico in požrl jedenkrat, dvakrat, trikrat globoko, prav globoko.

Dobri mož je pri svoji rakiji pozabil na vse; rakija mu je bila — sosebnost sedaj, ko od sinoči ni imel ničesar v ustih, — ljubša kot vsi zakladi celega sveta. Da jo je uduhal iz zamašene čutare in povrh v precejšnji daljavi, je bilo občudovanja vredno. Francoz, videč, kako dobro se počuti Ilija, je takoj privlekel iz notranjega žepa steklenico pristnega francoskega cognaca, in vsi trije smo si sedaj „vezali dušo“.

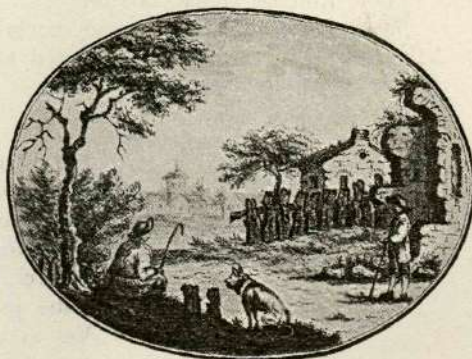
Na uho nam je zdajci zagrmel strel, prihajajoč od površja zemlje.

„Kaj pa je to?“ vprašal je Jules, zamašivši zopet steklenico. „Strel iz samokresa?“

„Pedro nas opominja, da se požurimo“, sem odgovoril. „Nevoljen je, ker mora čakati.“

„Bien. Bomo nakrat opravili. Ravnali se bomo po moji metodi; že veste, kaj mislim s tem.“

Pospravili in pobrali smo po votlini vse, kar je bilo kake vrednosti (izvzemši kopalno

Iz domovine. IX. (Slička Barage.)